

M.

LAIA ENCINAS

M'agradaria parlar de moda, sí, de moda però no de la moda entesa com a producte de consum massiu sinó com a concepte, eina, mitjà... La moda representa, per a mi i d'altres dissenyadors, un llenguatge d'expressió propi, de comunicació entre nosaltres i el nostre entorn, entre el creador i el receptor. Nosaltres oferim un peça que neix de nosaltres mateixos, del nostre moment, traduïm allò que ens mou per dintre amb materials i formes que acabaran creant un diàleg entre nosaltres i la persona que mostri interès en el que fem. Visc la moda com a eina per expressar-me, per viure, per observar. Sento a través de la creació, a través del concepte i els elements visuals que la constitueixen més enllà del seu ús o valor com a producte. Sento i observo i respiro a través del color, de la matèria, la forma i la textura, la silueta i la unió entre aquesta i la seva realitat. El món abstracte dels que valorem la moda com a creació artística s'estén i es dilata fins a límits exagerats. Barallem continuament per fugir de la idea que se'ns presenta i volem anar ben lluny, marxar i experimentar amb el desconegut, amb noves sensacions, nous conceptes, noves emocions. Expressar-se no és fàcil, trobar el mitjà pròpi encara és més complicat però el dia que despertes i se t'encenen les entranyes davant d'un repte tot pren sentit. El món que us presento és encara ara per a molts, qüestionable, difícil d'entendre, de palpar i de gaudir. S'eleva fins a altures quasi inabastables, és lluny del carrer, del nostre entorn, lluny dels paràmetres en els que ens movem el dia a dia. Malgrat tot és el que sóc, el que visc, el que sé, gaudeixo i respecto. No puc mirar enllà i entendre d'una altra manera, renunciar a allò que em fa estar viva, allò que em fa respirar. Reclamo una entesa més àmplia i més generalitzada, educar l'observador, la ment i el nostre entendre.